

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **A. J.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Smetkou, advokátem, se sídlem Masarykova 1031, Veselí nad Moravou, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce (stěžovatele) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2010, č. j. 22 Cad 122/2009 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Pavlu Smetkovi, advokátu, se sídlem Masarykova 1031, Veselí nad Moravou, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2010, č. j. 22 Cad 122/2009 - 26, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2009, č. j. X. Žalovaná uvedeným rozhodnutím přiznala stěžovateli plný invalidní důchod podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále převážně jen „zákon o důchodovém pojištění“), s přihlédnutím k článku 40 a k článkům 45 a 46 odst. 2, 48 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, a to od 3. 7. 2007 ve výši 9975 Kč měsíčně, od ledna 2008

ve výši 10 352 Kč měsíčně, od srpna 2008 ve výši 10 788 Kč měsíčně a od ledna 2009 ve výši 11 175 Kč měsíčně.

Žalovaná v odůvodnění konstatovala, že podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení pro Prahu 3 ze dne 15. 7. 2008 byl stěžovatel uznán plně invalidním od 3. 7. 2007 podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Doba pojištění stanovená pro nárok na důchod byla splněna pouze s přihlédnutím k článku 45 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71; pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 10 441 dní, ve španělském důchodovém pojištění 818 dní, celkem 11 259 dní. Pro nárok na plný invalidní důchod byla započtena i doba pojištění kratší jednoho roku získaná na území Slovenské republiky ve výši 151 dní. Základní a procentní výměra důchodu byla stanovena ve smyslu čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech, tj. v poměru 10 441/11 259. Základní výměra byla takto stanovena na 1456 Kč (1570 Kč x 10 441/11 259). Žalovaná v dalším provedla rozbor výpočtu výše procentní výměry, ve kterém se vychází z výpočtového základu stěžovatele, jeho osobního vyměřovacího základu za rozhodné období (v daném případě tvořeno roky 1986 - 2006) a průměrného indexovaného výdělku za období výkonu výdělečné činností v jiném členském státě během rozhodného období. Plná výše procentní výměry byla stanovena na 9186 Kč, po úpravě dle pravidel čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 byla stanovena na 8519 Kč (9186 Kč x 10 441/11 259), celková výše důchodu činila 9975 Kč měsíčně. Žalovaná zároveň vypočetla výši poskytovaného důchodu v souvislosti se změnami výše důchodu učiněnými nařízením vlády č. 256/2007 Sb., od ledna 2008, nařízením vlády č. 211/2008 Sb., od srpna 2008 a nařízením vlády č. 363/2009 Sb. od ledna 2009.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalobou ze dne 13. 7. 2009, v zásadě nesouhlasil s výší přiznaného invalidního důchodu; poukázal přitom na evidenční list důchodového pojištění, (myslel přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu osobní list důchodového pojištění, který tvořil přílohu napadeného rozhodnutí), kde dle jeho názoru nebyla započítaná doba od 1. 1. 1993 do 14. 5. 1998 v kategorii AA hlubinné doly a dále na skutečnost, že mu nebyla započítána doba odpracovaná ve Španělsku též v hlubinných dolech v úhrnu 2049 dní. Vyjádřil přitom názor, že jeho invalidní důchod musí činit minimálně 1500 eur.

Žalovaná k žalobním námitkám uvedla, že zaměstnání stěžovatele bylo k 31. 12. 1992 zařazeno do I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech na základě nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Pracovní kategorie zaměstnání byly s účinností od 1. 1. 1993 zrušeny zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, proto nelze zaměstnání od tohoto data hodnotit jako zaměstnání zařazené do I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech. Z osobního listu důchodového pojištění a formuláře E 205 ES - Potvrzení týkající se historie pojištění - vyplývá, že u stěžovatele došlo k vzájemnému krytí některých dob pojištění. Podle článku 12 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 platí obecná zásada, že podle citovaného nařízení není možné přiznat, ani zachovávat nárok na pobírání několika dávek stejného druhu za jednu a

tutéž dobu pojištění; stěžovateli byla proto pro výpočet výše důchodu započtena doba pojištění ve španělském důchodovém pojištění v délce 818 dní, zbylé dny pojištění byly posouzeny jako kryté v českém důchodovém pojištění.

Stěžovatel krajskému soudu dnem 8. 10. 2009 dodatečně předložil potvrzení o průběhu zaměstnání vystavené Ministerstvem práce a sociálních věcí Španělského království, z něhož vyplynulo, že stěžovatel byl (k datu vystavení tohoto potvrzení 12. 7. 2007) registrován v systému sociálního pojištění v celkové době 2049 dní, 5 roků, 7 měsíců a 11 dní.

Žalovaná na výzvu soudu k těmto podkladům uvedla, že se dobou pojištění stěžovatele ve Španělsku v délce 2049 již zabývala ve svém předchozím vyjádření, jež zároveň zopakovala a uzavřela, že vzhledem k tomu, že k přiznání invalidního důchodu je příslušná Česká správa sociálního zabezpečení jako český nositel pojištění, je nutné při souběhu dob pojištění primárně přihlížet k dobám pojištění v českém důchodovém pojištění a teprve při jejich absenci k dobám pojištění získaným v jiném členském státu Evropské unie.

Krajský soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, č. j. 22 Cad 122/2009 - 26, žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení. V narativní části rekapituloval dosavadní procesní vývoj věci a skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu. Krajský soud konstatoval, že v příloze V Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 nebyl se Španělskem uznán soulad legislativy ohledně podmínek invalidity, bylo postupováno výhradně podle českých právních předpisů. Stěžovatel byl ode dne 3. 7. 2007 uznán plně invalidním podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, v platném znění, lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení pro Prahu 3 v posudku ze dne 15. 7. 2008. V návaznosti na článek 45 odst. 1 Nařízení byla pro výši důchodu započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 10 441 dní, ve španělském důchodovém pojištění 818 dní. Doba 2049 dní nemohla být započítána s přihlédnutím k článku 12 odst. 1 Nařízení, podle něhož není možné přiznat ani zachovávat nárok na pobírání několika dávek stejného druhu z titulu jedné a téže doby povinného pojištění; zbylé dny pojištění byly posouzeny v českém důchodovém pojištění.

Soud dále vysvětlil pravidla plynoucí z Nařízení týkající se výpočtu tzv. teoretické výše důchodu a tzv. dílčího důchodu (odpovídajícího poměru dob pojištění získaných v tomto státě vůči dobám získaným dohromady ve všech členských státech, kde byl žadatel pojištěn).

Soud se ztotožnil i s argumentací žalované, že nebyla započítána doba od 1. 1. 1993 do 14. 5. 1998 jako zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 1. 1993 byly pracovní kategorie zaměstnání zrušeny zákonem č. 235/1992 Sb., a dle § 15 citovaného zákona se zaměstnání vykonávaná po 31. 12. 1992 pro účely důchodového zabezpečení považují za zaměstnání III. pracovní kategorie.

Krajský soud v Brně neshledal v postupu žalované vadu chybného posouzení právní otázky, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále převážně jen „*s. ř. s.*“).

Stěžovatel kasační stížností a jejím doplnění ze dne 28. 6. 2010 napadl rozsudek ze dne 31. 3. 2009, č. j. 22 Cad 122/2009 - 26, v celém jeho rozsahu. Pochybení krajského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud ignoroval důkazy, které stěžovatel v řízení předložil, nepřihlédl k tomu, že v České republice platí nový zákon o pracovních kategoriích se zpětnou platností, nezapočítal mu odpracované roky rovněž v kategorii hlubinné doly ve Španělsku. Měsíčně údajně stěžovatel přichází minimálně o 400 eur. K výzvě soudu kasační stížnost dne 8. 9. 2010 doplnil zástupce stěžovatele; proti rozsudku uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; měl za to, že se soud ztotožnil pouze s právní argumentací žalované ohledně dob pojištění dle Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, aniž se vypořádal s jeho námitkami vycházejícími z čl. 2 odst. 2. Nařízení Rady (ES) č. 859/2003 ze dne 14. 5. 2003. Ohledně nezapočítání doby zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví, konstatoval v doplnění kasační stížnosti zástupce stěžovatele, že ten se nyní obrací na evropské instituce, neboť si je vědom, že pracovní kategorie pro výpočet důchodu byly zrušeny v České republice zákonem č. 235/1992 Sb.

Stěžovatel tak uplatnil námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (vada řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé), pokud uvádí, že se krajský soud nezabýval jeho důkazními návrhy, případně, že se nezabýval stěžovatelovými námitkami v žalobě, a podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení), pokud namítá nesprávnou aplikaci práva Evropské unie v otázce tzv. překrývání dob pojištění. Pod tento stížní bod by také patřila námitka týkající se nesprávného užití právní normy (tvrzení o novém zákonu upravujícím v České republice pracovní kategorie).

Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou; Nejvyšší správní soud ji projednal vázán rozsahem a důvody uplatněnými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Spornou otázkou je výše invalidního důchodu stěžovatele, jenž je občanem Slovenské republiky, bydlí na Slovensku; doby pojištění před r. 1993 jsou podle příslušné právní úpravy dobami českými a stěžovatel po roce 1992 pracoval na území České republiky, Slovenska a Španělska.

Pokud jde o stěžovatelovy kasační námitky, Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud nezabýval důkazem, který stěžovatel v řízení před krajským soudem předložil (potvrzení o době pojištění ve Španělsku). V rozhodnutí uvedl, že ve správním spise je založeno potvrzení španělského nositele pojištění o celkové době registrace v systému sociálního pojištění ve Španělsku v délce 2449 dnů - zde se krajský soud dopustil zřejmé chyby v psaní, neboť na jiném místě rozsudku (č. l. 27) uvádí správnou dobu 2049 dnů; zřejmá technická chyba v psaní však nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. V identickém rozsahu byla potvrzena doba pojištění ve Španělsku i na potvrzení, které stěžovatel předložil soudu a které je založeno na č. l. 13 - 14 soudního spisu. Rozsah této doby ostatně sporným nebyl (2049 dnů). Námitka spočívající na tvrzení, že se soud nezabýval předloženým důkazem, tak neobstojí (navíc v tomto rozsahu španělský nositel

potvrdil rozsah pojištění i v řízení, které vedla žalovaná, přičemž žalovaná z potvrzení španělského nositele pojištění při určení celkové doby pojištění vycházela).

Krajský soud se uplatněnými žalobními námitkami zabýval; nutno vidět, že stěžovatel námitky uplatnil ve značně obecné podobě. Pokud se domáhal započtu dob pojištění ve Španělsku v širším rozsahu, než tak učinila žalovaná, krajský soud tuto námitku nepominul a - byť velmi stručně - vyložil, proč se tak nestalo (překrývání dob). Krajský soud je oprávněn ztotožnit se i s argumentací žalované - v takovémto přístupu není možno spatřovat opominutí žalobní námitky. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že poukaz na Nařízení Rady (ES) č. 859/2003 (čl. 2 odst. 2) učiněný v doplnění kasační stížnosti je zcela nepatřičný, neboť toto nařízení na posuzovanou věc vůbec nedopadá (jedná se o úpravu, která rozšířila působnost nařízení (ES) č. 1408/71 a nařízení (ES) č. 574/72 na příslušníky třetích zemí - stěžovatel je příslušníkem členského státu Evropské unie).

Nedůvodnou je i námitka poukazující obecně na nějaký nový zákon upravující v České republice „pracovní kategorie“. Institut pracovních kategorií (rozdělování zaměstnání do kategorií) byl pro Českou republiku zrušen zákonem č. 235/1992 Sb. od 1. ledna 1993. Po tomto datu tedy nelze žádné zaměstnání vykazovat jako zaměstnání určité pracovní kategorie. Zákon o důchodovém pojištění však zachoval po poměrně dlouhé období určité výhody plynoucí z dřívější právní úpravy; tyto výhody se především týkají stanovení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod (§ 74 cit. zákona), případně výpočtu starobního důchodu (§ 76a cit. zákona) - podstatná doplnění byla provedena zákonem č. 264/2006 Sb. Tato ustanovení se však nijak nedotýkají výpočtu invalidního důchodu. Pro ten přichází z hlediska dříve platných úprav použití § 71 odst. 2 cit. zákona (srovnávací výpočet procentní výměry invalidního důchodu podle zákona o důchodovém pojištění a podle předpisů platných ke dni 31. 12. 1995 - žalovaná takové srovnání provedla, byť podle § 71 odst. 2 druhé věty k tomu byla povinna toliko k žádosti pojištěnce).

Pokud jde o námitku vytýkající obecně započet dob pojištění ve Španělsku, Nejvyšší správní soud uvádí:

Nositel pojištění ve Španělsku potvrdil v období let 1995-2006 (tiskopis E 205) celkem 2049 dnů pojištění ve vymezených obdobích - nejednalo se o soustavný výkon práce, šlo o 22 případů pracovní činnosti podléhající pojištění ve Španělsku v rozsahu od 3 dnů do 138 dnů. V tomtéž období evidence žalované obsahuje evidenční listy důchodového zabezpečení (pojištění), podle nichž byl stěžovatel v tomtéž období současně účasten důchodového pojištění i na území České republiky. Například v roce 1995 je potvrzeno od 3. 7. 1995 do 14. 10. 1995 (104 dnů) pojištění ve Španělsku, zaměstnavatel VOKD akciová společnost Ostrava - Moravská Ostrava na evidenčním listu důchodového pojištění vykazuje v roce 1995 365 dnů pojištění a výdělek ve výši 127 909 Kč (120 dní vyloučená doba). V roce 1996 potvrdil španělský nositel pojištění dobu pojištění od 8. 1. 1996 do 1. 3. 1996 (54 dnů), dále od 1. 4. 1996 do 28. 6. 1996 (89 dnů), a dále od 2. 9. 1996 do 29. 11. 1996 (89 dnů). V České republice přitom byl podle evidenčního listu důchodového pojištění stěžovatel pojištěn od 1. 1. 1996 do 31. 5. 1996, od 1. 7. do 31. 8. 1996 a od 1. 12. do 31. 12. 1996. Od roku 2000 se na evidenčních listech objevuje jako druh zaměstnání „dohoda o pracovní činnosti“ (zaměstnavatel CZ - E, a. s., se sídlem Praha 3, Koněvova

2455/239) s obdobnou frekvencí dob pojištění na území České republiky a Španělska, s výjimkou 151 dnů pojištění v roce 1999 na Slovensku (3. 6. - 31. 10. 1999).

Takto vykázané doby vzbuzují řadu otázek (které ovšem stěžovatel ze zřejmých důvodů soudu nepokládá, takže nepředstavují ratio decidendi tohoto rozhodnutí): na území dvou států docházelo v období před vstupem České republiky do Evropské unie i po vstupu k souběžnému výkonu - patrně - závislé činnosti (stěžovatel byl horníkem, není zřejmé, na základě jakého právního vztahu pracoval ve Španělsku). Česká republika sice uzavřela v roce 2002 smlouvu o sociálním zabezpečení se Španělskem, do doby vstupu do Evropské unie však smlouva nenabyla účinnosti. V případě bezesmluvního vztahu nelze prima facie vyloučit vznik dvojího pojištění (jeden stát například váže účast na pojištění na místo výkonu práce, jiný stát na bydliště). Po vstupu České republiky do Evropské unie však Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství v čl. 13 odst. 1 stanoví, že s výhradou článků 14c a 14f podléhají osoby, na které se vztahuje nařízení, pouze právním předpisům jediného státu (pro úplnost je třeba dodat, že stěžovatel je občan Slovenské republiky s bydlištěm na Slovensku). Podle čl. 14 odst. 2 písm. b) i i) cit. Nařízení pak osoba obvykle zaměstnaná na území dvou nebo více států podléhá právním předpisům členského státu, na jehož území má podnik nebo zaměstnavatel, pro kterého pracuje, sídlo nebo místo podnikání, nemá-li bydliště na území žádného státu, kde vykonává svou činnost. Povaha pracovních činností stěžovatele, které se často překrývaly, tak zůstává neobjasněna. Poněvadž stěžovatel tyto skutečnosti v řízení před soudy nijak nezpochybnil, a žalovaná se těmito fakty v řízení nikterak nezaobírala, bere Nejvyšší správní soud tyto skutečnosti jako fakta nesporná.

Podle Nařízení č. 1408/71 platí (čl. 94 odst. 2), že všechny doby pojištění získané podle právních předpisů členského státu přede dnem, od kterého je toto nařízení použitelné, se berou v úvahu při stanovení nároků získaných podle tohoto nařízení; dále platí (čl. 45 odst. 1), že instituce členského státu přihlíží v nezbytné míře k dobám pojištění získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, ať již v rámci obecného nebo zvláštního systému a jako zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná, pokud právní předpisy podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky získáním dob pojištění.

Zákon o důchodovém pojištění stanoví, že potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků; potřebná doba pojištění se zjišťuje z období před vznikem invalidity, u pojištěnce nad 28 let z posledních deseti roků před vznikem invalidity. Pro stěžovatele tedy bylo určující, zda v období 10 let před vznikem invalidity (před 3. 7. 2007) získal 5 let pojištění. Pro zjištění, zda nárok na důchod vznikl, musela žalovaná zohlednit i doby pojištění získané ve Španělsku.

Právní úprava pro zápočet dob pojištění jednoho členského státu Evropské unie v případě jejich překrývání s dobou pojištění druhého státu je obsažena v čl. 15 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 574/72 (prováděcí nařízení k Nařízení č. 1408/71). (Pro úplnost je vhodné dodat, že žalovaná rozhodla o žádosti stěžovatele o invalidní důchod dne 29. 6. 2009, Nejvyšší správní soud věc posuzuje pod právního stavu ke dni vydání rozhodnutí).

Podle této úpravy (čl. 15 odst. 1 písm. a) Nařízení č. 574/72) v případech uvedených mj. v čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 se sčítání dob pojištění provádí v souladu s těmito pravidly: k dobám pojištění získaným podle právních předpisů jednoho členského státu se přičtou doby pojištění získané podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, pokud je to nezbytné k doplnění dob pojištění získaných podle právních předpisů prvního členského státu za účelem získání, zachování nebo obnovení nároků na dávky, **pokud se tyto doby pojištění nepřekrývají** (*zvýraznil Nejvyšší správní soud*). Platí tedy, že překrývající se doby se započítají pouze jednou.

Nejvyšší správní soud ve správním spisu žalované ověřil, že žalovaná porovnala doby pojištění evidované na území České republiky a ve Španělsku, a pokud se tyto doby překrývaly, započetla je pouze jednou, a to jako české doby pojištění. Tento postup Nejvyšší správní soud shledává v souladu se shora uvedenou právní úpravou. Z doby 2049 dnů pojištění ve Španělsku tak zůstalo 818 dnů, které žalovaná k českým dobám připočetla. Jen díky tomu pak stěžovatel vůbec získal nárok na invalidní důchod. Ke konkrétním případům překrývání dob stěžovatel konkrétní námitky neuvedl, takže Nejvyšší správní soud na tomto konstatování skutečností zjištěných ze správního spisu může přestat. Stěžovatel získal pro výši důchodu 44 roků pojištění (s dopočtenou dobou, která představovala období od 3. 7. 2007 do 1. 4. 2020). Problém výše stěžovatelova důchodu tedy vůbec netkví v době pojištění; není jasné, z čeho stěžovatel dovozoval tak vysoké ztráty na výši důchodu (v žalobě uváděl, že jeho důchod má činit minimálně 1500 eur, v kasační stížnosti uváděl, že přichází nejméně o 400 eur. Španělské doby pojištění představovaly 2049 dnů, tedy 5 let, 7 měsíců a 11 dnů, z toho překryto českými dobami pojištění bylo (2049 - 818 = 1231) 1231 dnů, 818 dnů bylo započteno jako výlučná španělská doba. „Překryté“ doby tedy představovaly cca 3 roky pojištění, což teoreticky může vést k důchodu nižšímu o 4,5% výpočtového základu (jenž byl ve stěžovatelově věci stanoven částkou 13 917 Kč). Tento fakt tedy nemohl ani teoreticky vést k tak nežádoucím důsledkům, jak je stěžovatel vnímá (stěžovatel se domnívá, že má důchod minimálně o 10 000 Kč nižší, než mu náleží). Výše důchodu totiž vedle počtu let pojištění (které u stěžovatele představují vcelku nadstandardních 44 let) závisí na výši dosahovaných výdělků na území České republiky (a samozřejmě na právní úpravě výpočtu). K tomu stěžovatel v kasační stížnosti ničeho nenamítá, proto Nejvyšší správní soud uvádí toliko obecně: Za základ pro výpočet důchodu se berou - při výpočtu dílčího důchodu - pouze příjmy dosažené v dobách pojištění získaných podle českých právních předpisů (čl. 47 odst. 1 písm. d/ Nařízení č. 1408/71). Za doby pojištění v cizině se dosazují obdobné výdělky, jaké by pravděpodobně pojištěnec dosáhl, kdyby v daném období pracoval v České republice (průměrný indexovaný výdělek, který se určí z vyměřovacích základů získaných podle českých právních předpisů). Žalovaná takto určila osobní vyměřovací základ ve výši 25 369 Kč (jde v podstatě o průměrný výdělek) a výpočtový základ ve výši 13 917 Kč (jde o redukovaný průměrný výdělek). Tomu posléze odpovídá procentní výměra důchodu za 44 roků pojištění (66 % výpočtového základu) ve výši 9186 Kč, v poměru délky dob pojištění v České republice a ve Španělsku pak činí 8519 Kč. Jestliže byl průměrný měsíční výdělek (osobní vyměřovací základ) stěžovateli stanoven na 25 369 Kč, stěží mohl jeho důchod činit 1500 eur (přibližně 37 500 Kč) či cca 20 000 Kč (v kasační stížnosti vyčíslená újma ve výši 400 eur). V České republice je průměrný měsíční výdělek podstatně redukován - jak shora uvedeno, výpočtový základ, tedy redukovaný průměrný výdělek, činí ve stěžovatelově případě 13 917 Kč; redukce plynou z § 15 zákona o důchodovém pojištění (pro důchody přiznané ode dne spadajícího do kalendářního roku 2007 byla první redukční hranice 9600

Kč, druhá redukční hranice 23 300 Kč - to znamenalo, že stěžovateli se částka 9600 započetla zcela, z částky nad 9600 do 23 300 se započetlo 30 %, tj. 4110 Kč a z částky nad 23 300 10 %, tj. 207 Kč).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud se namítaných pochybení nedopustil, byť jeho odůvodnění věci bylo velmi strohé a některá ustanovení předpisů Evropské unie pominul stejně jako žalovaná. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud odůvodnění doplnil, v duchu již konstantní judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66, obojí dostupné na www.nssoud.cz), aniž zpochybnil správnost výroku rozsudku krajského soudu.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží, správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2010, č. j. 22 Cad 122/2009 - 43, ustanoven zástupcem JUDr. Pavel Smetka, advokát, se sídlem Masarykova 1031, 698 01 Veselí nad Moravou; podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přiznal Nejvyšší správní soud zástupci odměnu za dva úkony právní služby, a to 2 x 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem; za součást převzetí a přípravy k zastoupení klienta se považuje i studium spisu u soudu dne 18. 8. 2010) a § 11 odst. 1 písm. d) (doplnění kasační stížnosti dne 7. 9. 2010) citované vyhlášky a náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 1600 Kč. Zástupce stěžovatele na výzvu soudu uvedl, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

s e n á t u